

Ivan Negrišorac

Dol s poezijo

Začenjam z:

Njihove
 duše so si navlekle svinjsko
 kožo O, luža, nekdanje biserno
 proso v boksarski slačilnici Vse mirneje
 stegujem roke
 za hrbtom, božanski
 rep bom zatipal Dokler bom svetlobi
 sedel na vrhu
 igle in mrmral himne
 premikajoč ušesa. A jaz: je,
 ni Dal se je
 na številko tri, sameval
 pod kljuko kjer visela je koža Obhoditi
 svet, skozi vreli
 samovar Skrbno
 spuščajoč pogled na poslušne
 stvari, daljne: v podnožju nekega velikega stopala
 pustiti korenine Ne pozabi: začel sem
 z »duše ne hrani
 s pomijami«, z drugimi besedami se bom končno
 presejal skozi
 sito. Ali hropem, ali vara
 pogled Niti se ne vidi
 kar se vidi, niti ne čaka kjer bo
 dočakal Prsti
 drsijo,
 po hribu Če veš
 kje se začenja, kje spušča
 se (tema/luči
 lestev): je kje kdo, da bo postavil to prekleto

piko V tej vodi,
ki vre, piha
varuje

Dol s poezijo

Utrujeni,
utrujeni smo od
vsega Kaj se govori, o čem
molči Podgane delajo
svoj A, sem: Včasih
izven zdrzne stavek
sebe Enkrat, ki svet obrne
nepovratno V usodnem na glavo
skrilavcu, med dvema
pikama Telo je tukaj, ali
ni Vseeno ogenj
tišči in se sprehajamo
brez listov
Sramu Janičarski vratovi
kimajo po svetu, ne
posreči se mi niti
vprašati Ušesa nam trepečejo
s trstikavo glagolico in zmeraj
pripravljeno »da«
varujem pod jezikom Tisoče
priseg je padlo da sonce okoli
zemeljske žogice teka Moja zvezda,
pepelnata, blodi po nebeški
postavi Kje so
steze, kje je plevel Jaz sem jaz: telo
Sluzaste obrvi imam,
solzo spustijo ali pa ga nimam
kot prikleščeno ščene Kdo kliče,
sprašujem: kot Oko se širi v črn
plašč in se nam nalahko spušča
na ramena

Božji prst, presen brest

Grem, lahek Vse
lažji, mehkejši: premeteni šipek
nas stiska

s palcem Škilim, likam
 noht besnih bičev Ječmenasta
 zalega ki vpreda
 mačje brke: enci menci,
 na kamen si Pod
 pasom, fresko
 iz pleníc s katerimi previjamo drobne
 porodne rane Zija
 nasoljena: gnojna: korenček pod
 srcem, prekajena
 trska Cev s katero dovajamo
 zrak, redék Korak
 naprej, korak
 nazaj Palčki so nam posedli
 po ramenih, krampe v trnje
 in s smrki stavkajočih brozgajo po določenem
 testu V ogenj z njimi, s temi klapavimi
 mojstri: okrpajo nas in pustijo
 salamuri: nosi, nosi jih
 brat, v božjo O, oglasi se: na-
 javi: luči nosečnic: naj blisne placenta
 krpica ki so o njej
 sanjali Ko poklekneš, da trzne čez
 obraz: na vrhu hriba, nad čelom: kamnolom
 se premika: vrba
 prpa

Borovine, prisadi

V spomin H. P. B.

1.

Ni več hišnega
 praga, ne kurijo se ognjišča Poslušam
 tišino in to je vse
 kar se mi hoče Otrdeli smo, preveč
 z glavo skozi zid Vrniti se
 nima kam To je tisto
 kar žubori v komorah
 ko se združijo očesne bleščice
 predmeti pa kar lebdijo
 okoli naših ušes Težko

zadevajo psovkaſti
 zvončki, bat
 v čelo Ne, obrazi odkriti
 nikoli ranljivo
 in tolsto Če je kri
 da ne teče, naj
 ne teče Ne da se otipati
 to kjer smo, drugje
 je to Neznane
 besede zadevajo mesto kjer mesnoba
 zine in lijejo,
 lijejo sokovi ki jih nismo nikoli
 videli Se piše
 po pergamentu, se strojijo
 plesnivi nabori svinjski Hladna
 so gnezda, kje: preoblačim
 se: iz kože
 v kožo in obraza
 v obraz Pozabite vse,
 ohranite samo
 spomin

2.
 Tisoč imen
 imam, tisoč besed mi pokriva
 toplo kožo To so
 solze na nebeški
 zavesi, kjer je vpisan
 zemljevid sveta Tam nekje se plazijo
 počasni stalagmiti, tam na vrhu nosa
 drsi navzdol po pogledu zazrt
 v neskončnost Ne igraš, ne
 igraš še, kljuka, v mojem življenju Toda vrzi
 prst, na slepo, in povej, kam
 je padel: k obrvici, morski
 pijavki, ali k neki
 daljni zvezdi

3. Bila je nekoč, v zatohlem
 pretekliku, ko se je spominjalo: besede drsijo
 po vodi, tudi tam kjer se neha nebo Pepel,
 ki je ostal, naj pohodi požrešni
 čevelj, zemlja naj se vpogne Ničesar ne goltajo
 črni slovarji, zobje klokočejo praznim
 vrečam »In« je
 veznik, »Jutri« prislov. Tisoč resničic
 nosim v rokavcu, pravljico za vsako šibo
 po ušesih Nekoč je bila neka vrta
 babica z okusom mišjega repa
 v škrgastih ustih To kje sem: mar sem
 ti, mar si Enkrat, vsaj
 enkrat Privezati vse kar je treba
 mačko za rep, naj blisnejo božanski sekalci Skrčil
 se je, končno, v tiho pest ki drsi navzdol po hrbtni strani
 vlažni: o,
 vetrovi Sivi pokajo Bila je
 bela: boleči končiči Moje telo ne pušča
 sence, predmeti se plazijo za vonjem
 njegovim Toda od kod,
 od kod suhcane pravljice Nikoli se krogla ni obrnila
 okoli osi, ni severa in ne pomaga Če veš
 od kod veter piha Meso je
 meso, ogenj je ogenj Da se razreši, enkrat,
 za zmeraj: ali imajo podgane peruti, ali mešajo
 lase angelski krempljčki Pogledam,
 škilav Srce je topel organ
 ki krči kožo
 in širi Ali: je to kje smo, isto
 Po nebu razlivam daljnovidni
 serum Tu si,
 tu Za-
 spi
4. Vsako jutro
 si umij roke in se očedi, in razmisli, dobro
 razmisli zakaj to delaš Mogoče
 se ti bo odprl cvet
 o katerem otroci šepečejo na uho, norci pa

žvenkečejo po razmetanih možganskih
škatlah Ko enkrat pogled
poleti v višave, tam pa: štiri stranice
sveta so se sestavile v toplo
piramido

Ita

Skupaj stisniti
kolena, povedati
kar imaš Ko za besedami
ostane tanek rep
dima V vodi, goli,
puščajo, na obali, kjer je obleka
že zdavnaj pobrana Svet poka
pred očmi Vsak dan,
po obrazu Okna odpiram,
zjutraj,
na stežaj Ponavljam: zdaj verjamem v noč ki poklja za
zvezdami,
zdaj vem da imam štiri
noge V srcu, ko odprem, bo
še dosti žerjavice Drhtim
potopljen v vodi, lažji za toliko
tekočine kolikor
sem je vpil
vase

Prevedel Esad Babačić

Mežikamo kot oblak,
vseh padajočih kapljah,
razdeli se stavek,
kane pika, vejica,
prepuščena brezumnju

Prisluškujemo krvi
ali pa je to nekaj drugega
ritmi